

Per art de màgia

Xavier Margenat parla de
màgia, contes i pastissos

30/01/2008

Un dia, de petit, em van fer un regal meravellós: una gran caixa rectangular vermella i negra, amb una vareta i una estrella brillant a la tapa: el famós Joc de Màgia Borràs.

La *màgia potàgia* em va entusiasmar durant la infantesa i l'adolescència. Gràcies a ella vaig començar a aprendre trucs com "Els Discos Camaleons", "El Didal Fantasma" o

“Els Reis Viatgers”. Però amb el temps ho vaig anar deixant, perquè veia que, tot i els meus assaigs fets a consciència, en mig de la funció, després de fer tremolar els espectadors (els meus pares, els meus amics i companys de classe) amb el famós crit inicial:

-Molta atenció, senyors!
Abracadabra!...m’acabaven sortint malament els trucs. Unes vegades es veia el cordill a la jaqueta i unes altres queia un naip amagat, entre el somriure general. Fins que, mitjançant un amic, vaig conèixer una associació de màgia i vaig aprendre noves tècniques.

Al cap dels anys vaig organitzar una activitat de màgia al Club Tramuntana de Salt, a Girona –sóc agregat de l’Opus Dei i un dels monitors del Club- i després de l’èxit amb un petit grup d’aprenents de

mag, vam actuar a la festa de Pares del Club, de final de curs.

Més tard, vam organitzar una activitat de solidaritat amb els nois, que consistia a visitar als nens de la planta infantil d'un Hospital per alegrar-los i distreure'ls amb els nostres trucs.

Jo crec en la màgia, per descomptat. Tots els mags sabem que amb uns cordills i unes boles d'escuma podem fer sorgir de cop i volta, com en aquestes visites als hospitals, la il·lusió en l'ànima d'un nen malalt, o que podem fer-li oblidar per uns moments, amb els nostres trucs, el dolor de la seva malaltia... Aquest és el veritable poder dels mags: fabricar il·lusió.

Als pares del Club els va agradar molt la idea i alguns han col·laborat en el taller de màgia, on cada vegada ens atrevim amb més jocs i trucs. N'hi ha un que queda molt simpàtic i

que als nois els agrada molt:
consisteix a traspasar una caixa de
cartró, amb quinze escombres, però
amb l'ajudant del mag dintre de la
caixa. Com ho fem? Em sembla
escoltar la resposta dels nois que
participen en l'activitat:

-No hi ha truc! És... màgia!

Aquesta és una de les facetes més
divertides del meu dia a dia, que per
altra banda discorre per camins molt
allunyats de la màgia. He treballat
durant anys en un centre de procés
de dades d'una caixa d'estalvis i ara
estic en el departament de seguretat.

Actualment estic avançant en un
altre camp: el de la literatura
infantil. Des de fa molts anys m'ha
atret el món del conte, com
instrument didàctic i d'enriquiment
cultural. Acabo de publicar-ne un
que ha tingut molt bona acollida
entre els pedagogs, perquè serveix
per mostrar la riquesa del nostre

patrimoni cultural: descriu les aventures d'un nen al llarg del riu Ter buscant un tresor. Durant el seu periple, el jove personatge va descobrint la riquesa natural, la fauna, la història i les llegendes de les terres per on transcorre el riu.

En aquest aspecte, aquestes tres realitats –la màgia, les activitats del club i el conte- coincideixen entre si, perquè no se sap mai a qui li agraden més, si als nens, als seus pares o als seus avis. Penso que a gairebé a tots per igual, encara que de forma diferent.

Veig com els pares gaudeixen amb les activitats formatives i d'ocupació del temps lliure del Tramuntana, de vegades amb la mateixa passió que els seus fills. Amb el conte, em passa el mateix: de vegades, els que gaudeixen més són els avis.

Dintre d'aquesta línia, he començat a col·laborar amb una sèrie de titelles

per a televisió. Estic molt il·lusionat perquè és un treball difícil. Penso que als nens cal oferir-los productes de qualitat, en els quals, a través del *divertimento* i la fantasia, vagin coneixent els grans valors de la vida, mitjançant recursos divertits i positius.

Em resulta fàcil posar-me en la pell dels nens perquè vaig tenir la sort de formar-me en un lloc com Bell-lloc del Pla, on l'ensenyament es dona enmig d'un clima exigent acadèmicament, i al mateix temps positiu i alegre. Gràcies a Bell-lloc i als meus pares, vaig conèixer l'Opus Dei. La meva mare, que ja va morir, era cooperadora i tenia un gran desig que ens forméssim bé, tant cristianament com humanament. Amb el temps, vaig anar coneixent l'esperit de l'Obra més a fons, i quan feia la *mili* a El Ferrol vaig demanar l'admissió com agregat.

Ara m'adono que la meva vida ha girat sempre entorn d'activitats i professions que intenten transmetre alegria i bellesa als altres. Provinc d'una família de pastissers, i de fet, segueixo vivint damunt de l'antiga pastisseria familiar, fundada en 1929, amb el meu pare i el meu germà, que també és agregat de l'Opus Dei.

El meu pare està feliç, i algunes vegades, al pensar en això, penso que aquest és el gran truc de la felicitat per als pares: buscar només la voluntat de Déu per als seus fills.

Parlant de trucs, he de reconèixer que durant els últims anys he anat millorant les meves actuacions. Gaudeixo molt veient les cares de sorpresa i els “Ooooooh!” del públic. Encara que, en ocasions, quan intento fusionar dos o tres trucs en un, les coses no surten tan bé com em pensava.

Però, com he après a l'Obra, en qualsevol tipus de treball cal començar una vegada i una altra, amb constància. Ara estic perfeccionant un joc en el qual trec d'un mocador un suc de taronja, i després faig aparèixer una ampolla de Coca-cola. El de l'ampolla és el més complicat de l'assumpte, perquè en la meua última actuació es va començar a vessar el líquid des de la jaqueta en el moment més inoportú.

No cal preocupar-se: són inconvenients de l'ofici. Emoluments de mag.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/per-art-de-
magia/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/per-art-de-magia/) (09/08/2025)